

Помислихъ, свързахъ съ всичката бързина на паметъта си събитията отъ последнитѣ дни и тѣ се изплетоха въ мъчителна игра, за крято Храбъръ трѣбваше да даде обяснения.

Но той не се отказа да си играе съ менъ дори и сега.

Извихъ ржцетѣ си отзадъ и съ колкото се може по-спокоенъ гласъ предложихъ:

— Ние трѣбва да се разберемъ, нали?

И въ сжщия мигъ чувахъ неговитѣ думи да повтарятъ моитѣ:

— Ние трѣбва да се разберемъ, нали?

Прехапахъ устни, за да не промълвя хулна дума, и веднага направихъ вторъ опитъ;

— Азъ мисля — —

— Азъ мисля — —

Отвори той уста, като повтори моето прехапване. Не го оставихъ да довърши. Въ бѣсъ, при който разсждѣкътъ ми не вземаше никакво участие, азъ се хвърлихъ съ стиснати песници отгоре му.

И стана онова страшно, при което стаята се сгърчи въ беззжби уста и замачка, задѣвка тѣлото, душата, разсждѣка ми, срѣдъ ужаса на което виждахъ само блѣсъкъ на счупени стѣкла и кръвъ, и кръвъ — —

Опомнихъ се на улицата. Вилнѣеше дъждовна буря. Каналитѣ фучаха и се преливаха. Прозорцитѣ пицѣха отъ удара на водата. А тя извихряше въ